

ze, achteloos, of, met ernstig-strakke lippen, licht-spottend. De meisjes keken zwijgend toe, want dat zij ook zouden praten, duldde Ina niet.

Het was niet meer de gewoonte, dat ze in de paskamers werd geroepen bij dames die met onzekere blikken zichzelf zagen weerspiegeld, passend een slecht-zittende japon. Maar eens gebeurde het nog, bij toeval. Ze kwam naar beneden loopen; haar fijne trekken hadden iets stars. Op dat oogenblik voelde ze iets onechts in haar leven, dat ze zou willen bannen en toch ook behouden, met beide handen vasthouden, omdat het een bescherming bood.

Nu sloeg ze het gordijn van de paskamer open; ze zag een vrouw met een kind naast zich, een jongetje van een jaar of twee. De moeder liet het kind met haar afhangende hand spelen; ze zat wat moe en zwaar op het ongemakkelijke, nuffig-kleine stoeltje. Ina haalde allereerst een ruimen armstoel, werd bedankt met een zoo lieven glimlach, dat ze ontroerde. Toen praatte ze — over de stof, die de ander gekozen had, en het model, begon dan de maat te nemen. Het jongetje, dat haar zag bukken, sprong plotseling tegen haar op, sloeg zijn armpjes stijf om haar nek. — Jij bent ook lief, zei hij.

Even had ze haar handen op den grond gesteund, schrok bij de gedachte dat ze tegen de zwangere vrouw zou hebben kunnen aanvallen, — dan richtte ze zich op, het kind grijpend, dat ze wilde berispen. Maar in een flits denkend aan de moeder, zei ze alleen: Jou kleine, lieve schavuit.

Het jongetje, met blinkend-lachende oogjes, bracht zijn gezicht heel dicht bij het hare, maakte een ongearticuleerd geluidje, dat klonk als een liefkoozing.

— Bent u getrouwd? vroeg de moeder.

Ze zette het kind op den grond. — Neen, mevrouw.

— 't Is of u kinderen gewoon bent.

Ze antwoordde niet meer, maakte haar werk af.

Dien avond was er aldoor iets buiten de gewone sfeer, waarheen haar gedachten trokken. Ze lag langen tijd achteloos in haar stoel, zonder boek of handwerk, voelde bijna zich vereenzelvigd met haar uiterlijke verschijning. Maar later dacht ze aan Maud en George Kelwin, en het kwam in haar op dat ze hen wat moest mijden, om hen tot vriend te houden. Ze zou, als Maud weer haar noodigde, eenige malen groote moeheid voorwenden, en dan alleen op haar kamer zitten, als nu, — en misschien zichzelf dwaas vinden. Want waarom zou ze zich een klein genot ontzeggen, waarom zich dingen inbeelden — ze ging niet verder. Maar juist zoo, daar zittend in volkomen rust, voelend een stilstand in haar leven, was het als zag ze haar lot. Ze zou niet trouwen; misschien eens worden begeerd, en eens nog zelf liefhebben, o ja, dat zeker! maar trouwen? Ze schudde langzaam haar hoofd. Ik ben te bewust, dacht ze, ik weet